

UN FALS INTOLERABIL ÎN „LEGENDA AUREA”

sau

Somnul rațiunii naște monștri

George Liviu Teleoacă

Născut și întreținut de somnul rațiunii, uriașul fals din „**Legenda aurea**”, a reușit să transforme, în opusul său, semnificația reală a Dragonului Dacic, semnul nostru tutelar, ceea ce a subminat esența identității românești și, implicit, poziția noastră în lume.

Prin raportarea fantasmelor din „**Legenda aurea**” la fantezmele din celebra pictură a lui Goya, ne putem imagina că personajul cu fața ascunsă, ar putea fi chiar autorul lor, călugărul dominican, Iacob de Voragine, care n-a ezitat să includă, în mod absurd, episoade cu monștri, în viețile sfinților. Adușul de monștri în scrierile hagiografice a stimulat apariția de manifestări negative cum este și aberanta dragonologie. Se constată, încă odată că, orice demers intelectual, care nu respectă etica etalon a celor zece porunci, generează suferințe enorme, și că lipsa de cultură, cu adaus de plâsmuiri, ruinează aspirația noastră spre o viață civilizată, chiar dacă ar fi să depășim actualul declin al civilizației materiale.

Un asemenea drum al ruinei a început în urmă cu 750 de ani, atunci când „**Legenda aurea**” a scos în lume minciuna despre balaurul, numit și dragon, ucis de Sfântul Gheorghe.

În mod real, a existat, există și va exista o hieroglifă, numită Dragonul Dacic, dar n-au existat balauri sau dragoni, în carne și oase. Ca urmare, n-a existat nici acea confruntare a Sfântului Gheorghe cu balaurul, oferită lumii, ca adevăr, de celebrul volum intitulat „**Legenda sanctorum**”, sau „**Legenda aurea**”, ieșit de sub pana lui Iacob de Voragine, după anul 1260. Multiplicat și transformat în texte de catehizare, uriașul fals, astfel lansat, a reușit să altereze grav semnificația religioasă a hieroglificei, numită Dragonul Dacic, semn tutelar al identității românești, dar și primul mare temei al ascensiunii spirituale umane. Cu cel puțin o mie de ani, înainte de Cristos, hieroglifa Dragonul Dacic, devenise semn religios sub care se derula istoria lumii.

După 750 de ani, de la punerea în circulație a falsului, avem dreptul și chiar datoria, să cerem denunțarea și eliminarea lui, din lume, chiar dacă această ucidere contrafăcută a Dragonului, de către Sfântul Gheorghe, ocupă un loc important în iconografia creștină. Prea sunt grave consecințele, de azi, ale uriașului fals comis de Iacob de Voragine și prea s-au înmulțit, în (http://books.google.com/books/about/Legenda_aurea.html?id=f-QGAAAAQAAJ) ultima vreme, noile ediții ale volumului său, cu apariții la zi, pentru a nu redeschide cazul, în legitimă apărare, cu intenția declarată de a pune capăt crimei intelectuale, prin care a fost distrus arhetipul religios al lumii, singurul în măsură să asigure coeziunea ontică a Uniunii Europene și buna ei întocmire. Diversitățile etnice, dar și orgoliile etnice aferente, bine consolidate de îndelungata istorie a bătrânului nostru continent, nu își mai pot regândi unitatea, decât prin recurs la arhetip, de unde și imperativul eliminării falsurilor, care au transformat în simbol al Răului, beneficul semn arhetipal, sub care a progresat lumea, din Persia până în Bretania, timp de 2500 de ani atestați.

Incapabil să acumuleze și să prelucreze informația, care l-ar fi condus la compatibilitatea, de esență, dintre semnificația Dragonului și religia creștină, Iacob de Voragine, cu de la sine putere, a decis să lichideze cinstirea, de care se bucura semnul Dragonului, în epoca sa. În acest scop, a pus în circulație o povestire calomniatoare, prin care i-a atașat Dragonului însușiri de monstru, fals menit să inducă urârea lui, iar spre a perpetua ura în vecie, a asociat-o cu eterna adorare a Sfântului Gheorghe, care i-ar fi tăiat capul. După punerea în circulație a manuscrisului său, „**Legenda aurea**”, din întâmplare sau nu, Iacob de Voragine va ajunge episcop de Genova, ca dovadă că somnul rațiunii îi ajunsese și pe superiorii săi, care n-au mai vrut să vadă că falsul comis încalcă, prin mărturie

mincinoasă, porunca a IX-a din Decalog. Ca membru al ordinului dominican, Iacob de Voragine mai prestase și un jurământ specific ordinului, pentru a respecta adevărul și, cu toate acestea, viața contrafăcută a Sfântului Gheorghe, pe care a inclus-o în „**Legenda aurea**”, este alcătuită, mai ales, din minciuni. Minciuni și exagerări, cu atât mai grave, cu cât mărturiile, rămase în toate (http://ro.wikipedia.org/wiki/Sf%C3%A2ntul_Gheorghe) dicționarele teologice, arată că, despre viața Sfântului Gheorghe, nu se poate spune altceva, decât că a lăsat în urma sa un cult (<http://www.newadvent.org/cathen/06453a.htm>).

Tragic este faptul, că „**Legenda aurea**”, cu falsurile ei, a cunoscut, încă de la apariție, o mare răspândire, comparabilă cu a Bibliei. A circulat în peste o mie de exemplare, încă înainte de inventarea tiparului (http://en.wikipedia.org/wiki/Golden_Legend), iar numărul lor a sporit considerabil odată cu răspândirea invenției lui Gutenberg. Între 1470 și 1530 a fost cea mai tipărită carte în Europa, și probabil cea mai citită, după Biblie (http://ro.wikipedia.org/wiki/Legenda_aurea), ceea ce a înlocuit treptat, adorația străveche a Dragonului cu minciuna uciderii lui de către Sfântul Gheorghe, deși sfinții n-au fost personaje de basm, ci oameni normali, care s-au luptat cu tentația păcatului, dar, niciodată, cu ființe supranaturale, devoratoare de animale și de oameni.

La scurtă vreme după acest fals al decapitării balaurului în mijlocul cetății, lansat de Voragine, au apărut, în pictură și în sculptură, imaginile ecvestre ale Sfântului Gheorghe, ucigând un balaur cu chip de Dragon. Prin expunerea publică a acestor lucrări, cinstirea multimilenară a Dragonului a fost înlocuită de ură. Ademeniți de frumusețea calului, ca și de ținuta marțială a Sfântului Gheorghe, cei neavizați păseau fericiți pe drumul inițiat de falsurile unui autor, de al cărui nume nici nu auziseră.

Din fericire, nișele neafectate de minciunile lui Iacob de Voragine, referitoare la o fostă luptă dintre Sfântul Gheorghe și Dragon, au lăsat mărturii îndubitabile despre compatibilitatea dintre Dragon și religia creștină. Edificatoare este, în acest sens, prezența Dragonilor pe o haină preoțească, conservată în muzeul de broderii (http://www.youtube.com/watch?v=Psy_yyYMrTQ) al Mănăstirii Santa Maria de Guadalupe, construită în Spania, la începutul secolului XVII.

Imagini din muzeul de broderii al Mănăstirii Santa Maria de Guadalupe, din Spania

Acestor imagini, de o mare importanță teologică, li se alătură reprezentările de sfinți cu cap de Dragon (<http://www.beyond-the-pale.co.uk/dogsaints.htm>), respectiv, cu cap de lup sau cu cap de câine. Între acestea, un loc aparte, îl dețin figurile Sfântului Cristofor, care apare, fie cu cap de Dragon (http://en.wikipedia.org/wiki/File:Saint_christopher_cynocephalus.gif), fie purtându-l pe Iisus, în spate, peste un râu tumultuos (http://en.wikipedia.org/wiki/Saint_Christopher). Ajuns la mal (<http://www.revistamagazin.ro/content/view/8422/8/>), Iisus i-ar fi spus: „Ai purtat pe umeri nu doar lumea toată, ci și pe Cel care a creat-o. Eu sunt Hristos, regele tău, pe care l-ai slujit cu credință”.

Sf. Cristofor cu cap de Dragon (lup)

Gravură în lemn 1423 Cu Copilul Cristos(1485)

Din perspectiva spuselor atribuite Copilului Cristos, exprimând convingerile autorilor care au realizat aceste icoane, necesara corelare a celor două ipostaze atribuite Sfântului Cristofor, conduce ușor la concluzia că, Cel identificat prin capul său de Dragon, este unul și același cu Cel, care L-a purtat pe Iisus spre mântuirea lumii, purtând întreaga lume prin vârtoarea devenirii ei. De fapt, Cristofor se traduce, din limba elină, prin „Purtătorul lui Cristos”. Or, numai, Proniatorul poate face toate acestea. Așadar, avem o primă dovadă, exprimată prin arta icoanei, că Dragonul, reprezentând hieroglifa Numelui Său, primul mod de a-I scrie Numele, este semnul sacru pentru Unicul Ziditor.

De aici și nevoia imperativă de a se pune capăt, definitiv, falsului creat de imaginația maldivă a lui Iacob de Voragine. Fie că a știut, fie că n-a știut semnificația Dragonului, Iacob de Voragine nu a avut dreptul să lanseze minciuna absurdă, despre un balaur ucis de Sfântul Gheorghe, minciună, care, prin amploarea sa, a răsturnat înțelesurile lumii. Prin acest fals enorm, care a transformat semnul benefic al Dragonului, în semn al puterilor malefice, s-a frânt perspectiva firească asupra felului în care a trecut omenirea la creștinism, deși Iisus, în respectul desăvârșit a ceea ce fusese înaintea sa, a ținut să precizeze: N-am venit să stric Legea, ci să o plinesc (Matei 5,17).

Întoxicați cu acest fals, cei de azi nu mai pot înțelege de ce Ordinul Dragonului, înstituit în anul 1408 (http://ro.wikipedia.org/wiki/Ordinul_Dragonului), pentru a apăra creștinătatea de pericolul turcesc, a adoptat în heraldica sa Dragonul, ca purtător și susținător al Crucii Creștine.

Ordinul Dragonului

Dintre cele câteva medalii, cea aurită, atribuită primilor 24 de cavaleri ai Ordinului, ilustrează cel mai bine perfectă compatibilitate dintre Dragon și Cruce. Dragonul vioi, cu capul săltat și purtând pe spate Crucea, afișează, prin coada cu care-și cuprinde gâtul, disponibilitatea la jerfa de sine, sub semnul Crucii înfăcărata, pe care scrie *Q[UAM] MISERICORS EST DEUS IUSTUS PATIENT*. Limba, scoasă cu energie, este asemenea cu limba evidentă a Dragonului Dacic, detaliu definitoriu, prezent și în alte variante ale Dragonului, cum este și Dragonul de pe drapelul Țării Galilor.

Foarte mândri de el, welsh-ii cred că l-au preluat de la dacii Sarmizegetusei, prin intermediul stăpânitorului roman (<http://www.data-wales.co.uk/flag.htm>), deși unele estimări conduc la o vechime, care se apropie de a mitului. Pentru că îl consideră, prin tradiție, simbol al puterilor benefice, welsh-ii trăiesc cu convingerea că „*Dragonul roșu inspiră elan*”. Cu această convingere au trăit toți cei care l-au adorat: dacii, scandinavii, germanicii sau pașii. Lupul împăiat, sugerând Dragonul cu cap de lup, este purtat, și astăzi, în procesiunile de iarnă ale ucrainenilor.

A fost adorat ca principiu al Binelui pe toate meridianele Pământului și în toate timpurile,

Pagina 61 din tratatul lui Whithney Smith

O reală valoare documentară are, în schimb, Tapiseria de Bayeux (<http://hastings1066.com/>), care a fost realizată între anii 1070 și 1077, imediat după Bătălia de la Hastings, din anul 1066. Cu o lățime de 0,5m. și o lungime de 68,4m., ea se prezintă ca o bandă desenată, cu 35 scene, referitoare la etapele, care au dus la invadarea Angliei, de către normanzi. Deși a fost comandată de episcopul Odo, marele ctitor al Catedralei din Bayeux-Franța, dar și frate vitreg cu Wilhelm I Cuceritorul, Tapiseria pune în evidență prezența amplă a Dragonului, în ambele tabere. Dragonul apare frecvent și ca element ornamental și, cu toate acestea, autoritatea episcopului Odo a decis, ca Tapiseria să fie expusă în catedrala sa (<http://www.middle-ages.org.uk/bayeux-tapestry.htm>), din momentul sfințirii

începând, după cât se pare, cu civilizația Vinča. Sub semnul lui, s-a făcut istoria lumii din Persia până în Bretania, așa cum arată Whitney Smith, fostul director al Institutului American pentru Drapelele Lumii, în tratatul său de vexilologie, apărut în anul 1975, în două ediții, separate, de limbă engleză și de limbă franceză.

Pe pagina 61 a tratatului, stegarul din dreapta poartă Dragonul, adoptat ca stindard de cavaleria lui Carol cel Mare, care în anul 800, deci cu mult înainte de începuturile Schismei, a fost încoronat *Imperator Augustus*, de Papa Leon al III-lea, pentru marile servicii aduse în calitate de „apărător devotat și umil ajutor al Sfintei Biserici”. Carol cel Mare i-a pedepsit, cu sabia, pe cei ce (<http://www.newadvent.org/cathen/03610c.htm>) nu au primit botezul, dar n-a interzis venerarea Dragonului, ca dovadă că îi percepea legătura cu religia creștină.

Figura mai mică, din stânga, a fost creată după, mai bine, de 500 de ani de la apariția primelor legende despre regele Arthur, fapt care îi conferă doar o valoare ornamentală.

ei, unde a și rămas, cu certitudine, în primii 400 de ani, ca semn că mințile luminate ale epocii cunoșteau compatibilitatea dintre semnificația Dragonului și spiritul creștin.

*Harold traversează
Canalul în Normandia*

*Dragon pe scutul trimișilor
lui Wilhelm*

*Lovit în ochi de o săgeată,
Harold moare lângă Dragon*

După cum rezultă din cele prezentate, deja, Dragonul a fost adorat, ca simbol benefic în toată lumea, dar și în biserica creștină, până la nivelul marilor personalități, făuritoare de istorie, iar această realitate profundă impune denunțarea și anularea falsului, care a transformat Dragonul în simbol al Răului. Și cum, un necaz nu vine singur niciodată, lui Voragine, i-au urmat sute de autori care au promovat oroarea sub chipul Dragonului, prin lucrări plastice, literare și cinematografice.

Psaltirea din Kiev, 1397

Dacă pentru toți ceilalți, care adoră Dragonul, reabilitarea lui Iacob de Voragine, din ultima vreme, reprezintă, doar, un nou afront adus adevărului, pentru noi românii, această reabilitare echivalează cu un nou atac la ființa noastră națională, știut fiind faptul că, Dragonul Dacic este semnul tutelar al neamului nostru, dar și al pământului pe care trăim. Dragonul Dacic s-a născut pe acest pământ, iar transformarea lui în simbol al Răului, ne-a demonizat, stârnind asupra noastră ura și disprețul de care nu mai putem scăpa, mai ales, după ce Bram Stoker ne-a garnisit cu blestematul roman „**Dracula**”, apărut ca o consecință directă a falsului pus în circulație la mijlocul secolului XIII.

Falsul lui de Voragine și ficțiunea denigratoare a lui Stoker au dobândit asemenea proporții încât lumea ne consideră niște ființe diabolice însetate de sânge, deși esența noastră se definește prin desăvârșitul discurs liturgic al Mioriței, ca și prin jertfa de sine, asumată de toți cei zece meșteri mari, pentru a asigura dănuirea Mănăstirii la Curtea de Argeș. Dragonul Dacic reprezintă semnul sub care a crescut civilizația lumii și nu semnul Răului, Rău pe care-l reprezintă, cu adevărat, un Buccow, cel care ne-a ucis secuii la Siculeni, 200 de Feți Frumoși și tot atâtea mănăstiri ortodoxe în Transilvania, vânând călugării fugiți în pădure, printre ei, unii cu mult peste o sută de ani și fiindcă el a fost, cu adevărat, Monstrul, a și pierit ca un (Formula AS 861/2009, <http://www.formula-as.ro/2009/861/spiritualitate-39/un-martiriu-uitat-uciderea-manastirilor-ortodoxe-din-transilvania-10909-print>) monstru, la numai 52 de ani, zdrobit sub copitele propriului său cal, atunci când intra triumfal în cetatea Alba Iulia. Era mâna aceleiași Imanențe, care, astăzi, lasă ca Europa să fie strivită de propriile sale aspirații, numai fiindcă și-a pângărit Vatra Sacră, prin falsuri.

Monstrul, adăugat de Voragine la viața Sfântului Gheorghe, este un fals în detrimentul vieții noastre de azi și el nu mai poate fi tolerat, sub nicio formă, cel puțin de către noi, românii. În concepția noastră de profunzime nu există adversitate între Sfântul Gheorghe și Dragon, ci din contra, relația lor este una de admirație vizibilă, așa cum arată, foarte limpede, și superba iconă ferecată în argint, expusă în muzeul din Vălenii de Munte. Această bijuterie, pe care este înscris cu majuscule latine SF. MARTIR GHEORGHE, n-a apărut întâmplător, ci ca expresie plastică a

faptului că Sfântului Petru i se mai poate spune și Vâlhovnicul Petru. Deci cuvintele „sfânt” și „vâlhovnic” au același înțeles, în limba română. Alexandru Cihac înscrie și variantele „vlăhovnic” și „vârhovnic” în „*Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, Francfurt am Main & Berlin & Bucarest, 1870, 1879”. Oricare ar fi originea cuvântului, vechimea lui aparține perioadei de formare a graiului uman și se explică, numai, prin adorația hieroglifei Dragon, începută, încă, din neolitic. În trecutul îndepărtat, până când nu se descoperise scrierea alfabetică, numele lui Dumnezeu sau sfințenia celor asemenea Lui, erau desemnate prin hieroglifa Dragon, care se citește Volco-Blac, iar marea vechime a sintagmei justifică multele sale variante înregistrate, inclusiv variantele lui Cihac.

Icoana Sfântului Gheorghe cu Dragonul alături, din muzeul Vălenii de Munte

Volk, primul cuvânt al sintagmei, înseamnă lup, de unde și capul de lup sau de câine al sfinților creștini, dar și al sfinților precreștini. În logica asocierii capului de lup la trup de om, ca mod de a reprezenta marea sfințenie consacrată Dragonului, li s-a asociat unor nume de zei atributul de lup, ca în cazul zeului Apollon, zeu al luminii, al artelor sau al tămăduirilor, supranumit totuși *Lykios*, cu înțelesul „lupescul”, în elină. Prin însușirile sale, el nu putea fi ca un lup decât sub aspect formal, așa după cum întreaga lykantropie este exclusiv formală, pentru a sugera sfințenia lyk-antropului, adică a omului-lup, definit ca persoană cu purtări de sfânt, dăruit slujiri Dragonului cu cap de lup.

Ca dovadă a imensei sale răspândiri, hieroglifa Dragon se regăsește reprezentată și în Egipt. Zeul Anubis, zeu de prim rang, care ocrotește trecerea ființei umane pe tărâmul celălalt, poartă și el cap de câine-lup. Remarcabil este faptul că zeul Anubis, care nu are însușiri de fiară, poate fi reprezentat doar de câinele singur, metaforă plastică, ce se asociază, în mod inevitabil, cu Lupa Capitolină.

Zeul Anubis și în forma sa canină. Mormântul lui Tutankamon (1341 î.Cr.-1324 î.Cr.)

Spre deosebire, însă, de câinele, prin care este reprezentat zeul Anubis, Lupa Capitolină, are o cu totul altă ținută. Deși alăptează, ea are o ținută majestoasă, care domină în întregime cerul lui Romulus și Remus, fiii zeului Marte și ai vestalei Rhea. Fiindcă arcul trupului său ocupă cerul, Lupa Capitolină personifică cerul, respectiv universul ceresc al zeilor, tot așa după cum poziția arcuită peste lume a zeița Nut, din mitologia egipteană, personifică cerul. De aici și dovada că Lupoica de pe Capitoliu, ca altă variantă a hieroglificei dacice pentru numele lui Dumnezeu, le-a oferit, prin alăptare, hrană spirituală viitorilor regi-întemeietori ai Romei Antice, tot așa după cum zeița Isis l-a alăptat la sânul său, cu înțelepciune zeiască, pe Tutmes al III-lea.

Figurile alăturate de Isis, reprezentată sub forma unei arbori sacre.
Hipegeul lui Tutmes III, Valea Regilor.

Lupa Capitolină

Nut, zeița cerului

Prezentă în toată lumea, din cele mai vechi timpuri, hieroglifa Dragon cu cap de lup, a fost sugerată și prin câteva metafore plastice, uneori sub formă de lup cu aripi, alteori numai sub formă de lup sau sub formă de câine. Corespunzător diferitelor sale reprezentări, hieroglifa s-a numit, succesiv, Volco-Blac sau Vârco-Lac, Volco-Dlac sau Dlac, respectiv Drag-on, Volk sau Vlok. În limba elină se întâlnesc (<http://pl.wikipedia.org/wiki/Likaon>, <http://pl.wikipedia.org/wiki/Lycaonia>) și formele Likaon sau Kion, cu înțelesul de câine.

Prin aceleași etape a trecut și denumirea *Cerul Dragonului*, pentru a ajunge, în limba elină, la forma atestată istoric *Kion Ouránou*. Ca dovadă că sintagma *Kion Ouránou* definește cerul neamului românesc, în istoria scrisă, i se mai spune și **Polus geticus**, iar pentru importanța care i s-a recunoscut, i s-a mai spus și *Axis boreus* sau *Cardines mundi*. Deci nu refulări protocroniste, ci documente istorice stipulează rolul cardinal, pe care l-au avut românii, români de la Facerea Lumii, în derularea istoriei universale.

Or, Iacob de Voragine, răsturnând înțelesul original al hieroglificei, numită Dragonul Dacic, a neantizat adevărata identitate a neamului românesc și odată cu ea adevăratul Centru Spiritual al Lumii. Recunoașterea lui reprezintă primul pas adevărat spre echilibrul spiritual, de care are nevoie lărgirea colaborărilor spre care tindem. Există legități naturale care nu pot fi încălcate, fără consecințe dintre cele mai grave, iar poziția Centrului Spiritual al Lumii este un dat imuabil, cu caracter de legitate naturală.

București, 22 iulie 2011